

CONSCIÈNCIA
D'ARA
I la setmana que ve:
Llegir la Índia,
actualitat
intemporal

Estils

Siham Lech-hab: “Jove, musulmana i dona. Ho tinc tot per ser silenciada”

És la presidenta de Joventut Multicultural Musulmana, una associació fundada a Barcelona fa cinc anys

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

“**A**nivell educatiu hi ha una pressió subtil, estructural, en què se't diu que per poder integrar-te has de trencar amb els teus orígens, amb els orígens familiars o amb els col·lectius propis dels teus pares. No és una imposició que exerceixi l'escola de manera directa, però sí indirecta, que crea pràctiques de desigualtat en el sistema educatiu. Hem de ser-ne conscients”. Siham Lech-hab, amb els seus 22 anys plens de rialles, parla tranquil·la, sense victimisme, tenint clar que la denúncia implica també una responsabilitat de qui l'emet: responsabilitat de no quedar-se en l'àmbit de la queixa per la queixa i passar a implicar-se en una acció que no només busqui evitar el que denuncia sinó també transformar la societat on es desenvolupen aquestes desigualtats no sempre evidents. És jove, és musulmana i és dona. “Ho tinc tot -diu, rient- per ser silenciada, però justament aquesta pressió fa que vulgui expressar-me encara més. És una cosa que els passa a moltes noies com jo, i per això a la nostra associació el públic que participa a les activitats és principalment femení. Estem molt conscienciades de les desigualtats de gènere i volem trencar amb aquestes desigualtats”.

Educació i desigualtats

Lech-hab està estudiant educació primària a la Universitat i combina els estudis amb l'activisme social com a presidenta de Joventut Multicultural Musulmana, una entitat creada fa cinc anys a Barcelona i que també té seus en altres ciutats catalanes com Tarragona o Granollers. “Volem acompanyar els joves perquè entenguin que és molt important no deixar el sistema educatiu però al mateix temps reconèixer que tenim una identitat formada per elements diferents i que cal acceptar-los. És un dels grans acompanyaments que fem. Intentem parlar menys d'inclusió, perquè formem part d'aquesta societat i necessitem determinar quins són els altres elements que ens estan qüestionant constantment, enlloc de qüestionar-nos a nosaltres mateixes”.

L'entitat va néixer de la iniciativa d'un grup de joves vinculats al Centre Cultural Islàmic del Clot, a Barcelona, cansats que a les comunitats

Siham Lech-hab, musulmana i jove, reclama més veus per als joves musulmans. BRAHIM AHMED

musulmanes les activitats estigues dirigides principalment al públic adult o bé a l'infantil, però poc disposades a tractar qüestions enfocades especialment als adolescents i joves. “Nosaltres -explica- som musulmans i musulmanes, però amb els anys el públic que ve a les nostres activitats és molt ampli i no necessàriament musulmà, ja que parlem de temes generals que ens afecten als joves, com l'educació, les desigualtats o els discursos d'odi”.

Precisament el seu últim congrés, celebrat a Barcelona el 30 de novembre, va aplegar 150 persones per debatre el paper dels mitjans de comunicació. També organitzen excursions i trobades, com el torneig de futbol i bàsquet del cap de setmana passat, clubs de lectura i un sistema de beques per ajudar els estudiants amb pocs recursos. Un seguit d'ini-

Objectiu
“Volem trencar les desigualtats de gènere”, diu l'activista musulmana

ciatives difoses principalment a través de Facebook, on tenen milers de seguidors, i que els permeten crear sinergies amb altres entitats juvenils. “No ens hem aferrat a la identitat juvenil musulmana, tot i que a vegades també fem actes més centrats en l'islam i l'espiritualitat. Però hem anat veient que no ens havíem de centrar en això. En general el jove musulmà no té veu i creiem molt necessari poder dir que som una entitat juvenil i musulmana i que podem aportar valors a la societat”.

A les mesquites no hi ha jovent

Les comunitats musulmanes catalanes també han reaccionat positivament a les activitats d'aquesta associació, ja que d'alguna manera donen resposta a les necessitats dels joves. “Hem anat progressant al llarg

d'aquests cinc anys -explica- i sovint no ens descrivim com una associació sinó com una idea. El nostre propi trencament amb una entitat dirigida per adults ens va fer reflexionar sobre per què a les mesquites no hi ha jovent, per què hi ha aquest trencament dins de la comunitat i per què el jovent no s'identifica amb aquestes mesquites. Vam intentar parlar amb les comunitats per restablir aquest vincle, però és més difícil del que ens pensàvem i encara ens queda molt camí, tot i que crec que hem fet un pas. A poc a poc”.

La seva explicació contrasta amb el discurs de la por que assimila les mesquites a centres d'adoctrinament de joves, sovint amb propòsits fonamentalistes i de radicalisme violent. “Haurien d'anar a una *juma* [la pregària comunitària dels divendres al migdia] i veure qui hi va per entendre que el percentatge d'assistència és molt baix entre els joves”. Per a ella, la causa d'això no és només que les comunitats mateixes no s'adrecen específicament a aquesta franja d'edat ni fan res per atraure el públic juvenil, sinó també la pressió social, en què el terme inclusió és un motlle identitari que implica haver d'abandonar tot els elements que no entren dins d'una determinada pertinença en una edat especialment delicada pel que fa a la construcció de la pròpia identitat. “Hi ha joves molt perduts, que no saben qui són, i des de l'associació intentem acompanyar-los en aquest camí de reconciliació amb ells mateixos. Personalment, i durant molt de temps, dels 11 als 15 anys, tot el que em configurés com a persona migrada o marroquina ho rebutjava. Sovint em diuen que soc de fora, però de fora d'on?, em pregunto. He nascut aquí, soc d'aquí. Els meus pares van venir del Marroc, és cert, però és un país del qual desconec moltes coses i que no més visito a l'estiu”.

“Als 16 anys -continua- vaig decidir posar-me el hijab i va ser el procés més dur de la meua vida a nivell psicològic. Els meus pares no hi estaven del tot d'acord per por que em tanqués portes. Me'l vaig posar sense preguntar-ho a ningú. Era conscient que comportaria cert xoc, però no de fins a quin punt. Perquè ha repercutit en molts aspectes, com no accedir a segons quina feina o que no se m'escolti pel fet de portar-lo. Però soc musulmana i vull que es vegi que el fet de ser-ho no em fa callar. A més, el vel també és un símbol per anar més enllà del món físic com a tal”.

XXXXXXXXXX XXXXXX Vivamus viverra eros eu nisl viverra a congue nibh pulvinar. Nulla commodo dignissim libero eu vestibulum. Quisque ultricies, augue nec lobortis convallis, lacus metus

Gent

TEXT:
FIRMA REDACTOR

Fusce at urna vehicula enim luctus congue

Fusce accumsan, neque ut hendrerit sollicitudin, ipsum justo porttitor nunc, vel volutpat mi lorem ut urna. Etiamque ac massa imperdiet venenatis. Nam interdum, est at commodo rutrum, lectus magna ullamcorper erat, eget molestie nisl purus vitae ante. Vestibulum aliquam pretium odio, sed mattis urna accumsan et.

Sed in metus dolor, sit amet lobortis quam. Etiam adipiscing, turpis quis pulvinar ultrices, sem nunc consectetur lacus, vel porta orci orci at massa. Quisque ut arcu augue, vitae aliquet erat. Ut vel quam at turpis pulvinar alique. —

Vivamus placerat lobortis blandit

Fusce accumsan, neque ut hendrerit sollicitudin, ipsum justo porttitor nunc, vel volutpat mi lorem ut urna. Etiam dapibus neque at nisl sodales consequat. Donec at nulla justo. Donec et ipsum eget tellus egestas pellentesque et sit amet metus. Fusce quis neque ac massa imperdiet venenatis pu alique. —